

Mál nr. 56/2020**M og
V vegna ábyrgðartryggingar gæludýra****Ágreiningur um bótaskyldu vegna slyss sem M varð fyrir.****Gögn.**

Málskot dags. 04.02.2020 ásamt fylgiskjöllum 1-6.

Bréf V dags. 02.03.2020 ásamt fylgiskjali.

Málsatvik.

Hinn 24. nóvember 2018 féll M með þeim afleiðingum að hún úlnliðsbrotnaði. Í lýsingu M á atvikum kemur fram að hún hafi verið að passa hund af tegundinni Pomeranian og hafi verið með hann á göngu. Hundurinn hafi verið aðeins á undan henni og þegar hann hafi farið fyrir horn hafi annar hundur, franskur bolabítur, komið hlaupandi að þeim. Henni hafi brugðið töluvert þar sem Pomeranian hundurinn hafi ekki mátt hitta aðra hunda og því hafi hún reynt að forða sér og hundinum úr þessum aðstæðum. Franski bolabíturinn hafi verið í vörslum sjö ára gamals drengs, en A, amma drengsins og eigandi bolabítsins, og systir hennar hafi verið á göngu í nokkurri fjarlægð. Drengurinn hafi ekki ráðið við bolabítinn sem hafi elt M og Pomeranian hundinn. Á einhverjum tímapunkti hafi M öskrað á drenginn að hætta að elta sig en það hafi ekki tekist þar sem bolabíturinn var mjög sterkur. Hafi M reynt að forða sér með báða hundana flækta um fætur sér en það hafi endað með því að hún hafi dottið með fyrrgreindum afleiðingum.

Hinn 12. september 2019 tilkynnti M tjón sitt til V sem hafnaði bótaskyldu með bréfi dags. 25. september 2019 á þeim forsendum að um óhappatilvik hefði verið að ræða, og að samkvæmt tjónstilkynningu A hafi M byrjað að hoppa í kringum hundana sem hafi leitt til þess að drengurinn hafi misst tak á taumnum sem hafi flækst um fætur M og valdið því að hún féll. M fellir sig ekki við þá niðurstöðu og krefst bóta úr ábyrgðartryggingu franska bolabítsins. Byggir hún á því að orsakir slyssins megi fyrst og fremst rekja til þess að sjö ára barni hafi verið falið að stjórna hundi sem það réði engan veginn við. Hafi A því gerst sek um brot gegn samþykkt um hundahald í Reykjavík nr. 478/2012 með því að fela hundinn í umsjá aðila sem ekki hefði fullt vald yfir honum. Hafi A ekki uppfyllt þær varúðar- aðgæslu- og umgengnisskyldur sem umrædd samþykkt leggi á herðar hundeigendum. Þá sé það ekki rétt að M hafi hoppað í kringum hundana, hún hafi einvörðungu leitast við að forða sér og Pomeranian hundinum.

Í bréfi V til nefndarinnar eru í fyrsta lagi gerðar athugasemdir við lýsingu M á atvikum. Drengurinn sem hélt í taum bolabítsins hafi þekkt vel til hans og verið honum vanur. Hundurinn sem var í vörslu M hafi birst mjög snögglega og hundarnir byrjað að gelta og urra hvor á annan. M hafi þá brugðið og byrjað að hljóða og hoppa um. Við það hafi drengnum orðið hverft við og misst takið á taumnum, og M flækst í honum og dottið. Megi því rekja slysið til háttsemi M sjálfrar, sem virðist ekki hafa ráðið við aðstæður. Sé alls ósannað að drengurinn hafi ekki haft vald yfir hundinum. Það sé M að sanna að líkamstjón hennar sé að rekja til bótaskyldrar háttsemi A, eiganda bolabítsins. Slík sönnun hafi ekki tekist. Jafnvel þó fallist yrði á atvikalýsingu M bendi sú lýsing ekki heldur til þess að slysið megi rekja til þess að drengurinn hafi ekki ráðið við vörslur bolabítsins, heldur hafi M einfaldlega hrasað um tauma beggja hundanna er hún reyndi að flýja aðstæður. Gera megi ráð fyrir því þegar hundar mætist á göngu að þeir urri og galti hvor á annan og við slíkar aðstæður skipti höfuðmáli að halda ró sinni, en það hafi M ekki gert. Hins vegar bendi ekkert til þess að slys hennar megi rekja til sakar A og ekki sé sýnt að brotið hafi verið gegn hundasamþykkt Reykjavíkur umrætt sinn. Er bótaskyldu því hafnað.

Álit:

Ágreiningur málsins snýst samkvæmt framansögðu um það hvort umrætt atvik sé bótaskyldt samkvæmt ábyrgðartryggingu sem A er með í gildi hjá V. Umrædd vátrygging er ekki viðtækari en venjuleg skaðabótaskylda utan samninga. Til að bótaskylda stofnist þarf þannig að vera sýnt fram á saknæma háttsemi eiganda eða umráðamanns. Fallast má á það með M að það kunni að vera varhugavert að fela ungum börnum umsjá hunda, sér í lagi sé eigandi eða annar fullorðinn einstaklingur ekki viðstaddur.

Verður því að telja að A hafi sýnt af sér saknæma háttsemi með því að fela barnabarni sínu umsjá hundsins með þessum hætti. Eftir stendur þá að meta hvort orsakatengsl séu milli þess og tjóns M. Jafnvel þó miðað sé við atvikalýsingu M sjálfrar verður því ekki slegið föstu að tjón hennar megi rekja til þess að drengurinn hafi misst vald á hundinum. Þannig virðist sem M, sem var með í sínum vörslum hund sem af einhverjum ástæðum mátti ekki hitta aðra hunda, hafi sýnt af sér ákveðið gáleysi við vörslur hans með því að hleypa honum á undan sér fyrir horn, með þeim afleiðingum að hundarnir hittust án þess að M virðist hafa verið viðbúin því. Í kjölfarið virðist svo sem viðbrögð M sjálfrar hafi leitt til þess að hún flæktist um tauma hundanna og féll. Verður því ekki fallist á að orsakatengsl séu milli tjóns M og þess að A fól barnabarni sínu vörslur hundsins umrætt sinn. Verður því að líta svo á að tjón M megi samkvæmt framansögðu rekja til óhappatilviks og aðgæsluleysis hennar sjálfrar og er bótaskylda úr umræddri vátryggingu því ekki til staðar.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingarlið gæludýratryggingar A hjá V.

Reykjavík, 26. mars 2020.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson, lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.